

lertid afslået af både Tyskland og Danmark, hvilket vi er enige i.

Danmark har allerede bevilget store beløb til nødhjælp og genopbygning, og det danske bidrag, der nu foreslås, er militært, men med kraftigt islæt af humanitære bidrag. Opklaringseskadronen skal bl.a. understøtte humanitære operationer og udføre eskorte, også af forsynings- og nødhjælpskolonner. Der skal også arbejdes med ammunitions- og minerydning.

Risikovurderingen tilsiger, at der er behov for et såkaldt klart mandat til magtanvendelse, i givet fald også med militære midler. Det er Socialdemokratiets håb, at FN hurtigt får truffet beslutning om et mandat for den internationale indsats og bl.a. ophævelse af en række sanktioner, så Irak kan få gang i olieproduktionen og dermed selv bidrage økonomisk til genopbygningen af landet.

For Socialdemokraterne er det vigtigt at sikre, at det internationale nødhjælpsarbejde og genopbygningen iværksættes hurtigt, og at den politiske overgangsproces kommer i gang. Socialdemokratiet kan derfor anbefale, at Folketinget meddeler sit samtykke til, at danske militære styrker stilles til rådighed for en multinational sikringsstyrke i Irak som beskrevet i beslutningsforslaget.

(Kort bemærkning):

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil bare i al stilfærdighed gøre opmærksom på, at der er en ejendommelig modsætning i, at Socialdemokratiet gik imod dansk deltagelse i krigen med det argument, at der ikke var noget FN-mandat, og at man nu stemmer for dette forslag med den begrundelse, at der ikke er et FN-mandat. Det er meget ejendommeligt, og det er i hvert fald ikke logisk, men politik er jo heller ikke altid udtryk for en højere logik.

Kl. 19.25

(Kort bemærkning):

Helge Adam Møller (KF):

Jeg lyttede, sikkert ligesom alle andre, med stor interesse til det, hr. Per Kaalund sagde på Socialdemokratiets vegne, og var stort set enig i næsten det hele. Men jeg lagde mærke til, at hr. Per Kaalund sagde som noget af det allerførste, at det er godt, at Saddam Hussein nu er væk.

Det eneste, jeg godt kunne tænke mig at spørge hr. Kaalund om, er: Kan hr. Kaalund ikke bekræfte, at hvis Danmark, England, Australien og USA havde fulgt den politik og de anbefalinger,

som Socialdemokratiet kom med for en måned eller halvanden siden, havde Saddam Hussein stadig været ved magten i dag, om en måned og i meget lang tid? Hvem var det, der sørgede for, at han kom væk?

(Kort bemærkning):

Per Kaalund (S):

Til hr. Keld Albrechtsen vil jeg sige, at der er megen logik i Socialdemokratiets holdning. Vi var imod beslutningen om, at Danmark skulle deltage militært i Irakkrigen – det fremgår af tidligere debatter og beslutninger – men et flertal i dette Folketing vedtog, at det skulle Danmark.

Men det er ikke et flertal, der er gået i krig i Irak. Det er Danmark, der er gået i krig i Irak, og derfor har vi i henhold til folkerettens humanitære del også efterfølgende forpligtelser som besættelsesmagt. Det er ud fra det synspunkt, vi mener, at så må Danmark også bidrage til at genoprette forholdene eller i hvert fald etablere rimelige forhold.

Til hr. Helge Adam Møller vil jeg sige, at Socialdemokratiets holdning har hele tiden været, at Saddam Husseins regime skulle væk, men at det er et spørgsmål om tidspunkt og metoder. I Socialdemokratiet har vi haft den holdning, som langt, langt de fleste lande i Europa i øvrigt har haft – Tyskland, Frankrig, Sverige osv., osv. – vi har haft den samme holdning som dem: man burde have ventet på et klart FN-mandat, inden man gik i gang.

(Kort bemærkning):

Helge Adam Møller (KF):

Ja, det kan jeg godt forstå, og der var jo mange, der havde den holdning. Men det, der bare generer min logiske sans og måske også min retfærdighedssans eller min moralske sans en lille smule, er, at hr. Per Kaalund her i dag på sin folketingsgruppes vegne ligesom mange andre, der har været imod krigen, konstaterer: Hvor er det godt, at vi nu har fjernet Hussein, hvor er det godt, at det irakiske folk nu bliver befriet, og hvor er det godt, at man nu kan starte på at bygge et demokrati op, osv., selv om vi ville have gjort det på en anden måde.

Men det var netop en anden måde, der blev forsøgt i 12 år, og hvis der ikke var nogen, der havde gjort noget, havde vi stået i år 2015 og bare kunnet konstatere, at Saddam stadig havde siddet der, og at der stadig havde været det regime. Indimellem må man vel tage konsekvensen og sige, at hvis en mand ødelægger så meget i